

по-малѣкъ, се мѣжки бранѣше. То даваше само отпоръ на свирѣпия си противникъ. Въ него-витѣ малки, просълзени очи се четѣше кротостъ и добродушие. То бѣ готово да се жертвува за доброто на другитѣ. Тогава защо се биеше съ това лошо момче?

Тѣ бѣха съкласници. По-голѣмото бѣ повта-ряло всѣко отдѣление, та малкото го бѣ стигна-ло. Лошо и мързеливо бѣ голѣмото. Много оби-чаше да пакости на другаритѣ си. Учителѣтъ знаеше това и го мѣмрѣше. Днесъ то бѣ уло-вило едно черно, хубаво косче. Издебналъ сто-панитѣ на единъ домъ, качилъ се по прикрѣ-пената на едно дърво върлина и стигналъ до гнѣздото. Въ него имало петъ малки, съ мѣхъ покрити косчета. Зелъ ги, турилъ ги въ джеба си и когато мислѣлъ да слѣзе, дошла майка имъ. Тя видѣла разбойника на рожбитѣ ѝ и съ от-чаяние се хвърлила върху му. Той я уловилъ. Слѣзълъ. Прѣдъ очитѣ на нещастната майка удушилъ малкитѣ ѝ. На нѣкои първо изболъ очитѣ. Майката оставилъ жива. Отнесълъ я въ училището. Тамъ, прѣдъ другари като него, я мѣчилъ. Това — доброто момче — видѣло и се наскърбило. То прѣдложило на другаря си, да му даде птичето или да го пусне срѣщу петъ стотинки, които спестило. Лошото момче не прие-ло. Тогава доброто намислило на сила да осво-боди малкия плѣнникъ. И направило го. Граб-нало косчето отъ рѣцѣтъ му и го пуснало. Това станало на улицата. Лошото се хвърлило върху му. . . .

Дошли стражари, разтикали събранитѣ, сти-гнали до бойцитѣ и ги разтървали.